

Sygn. akt I C 105/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: Paulina Kosecka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda K. Z. kwotę 8.655,57 (osiem tysięcy sześćset pięćdziesiąt pięć 57/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 03 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.897 (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 1.051,92 (jeden tysiąc pięćdziesiąt jeden 92/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 105/17

UZASADNIENIE

Powód – K. Z. – wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2016r. i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany dotąd nie wypłacił w całości odszkodowania za szkodę spowodowaną przez sprawcę ubezpieczonego w zakresie OC u pozwanego, poprzestając jedynie na wypłacie kwoty 1.425,44 zł. Powód domaga się częściowego odszkodowania tytułem zwrotu kosztów naprawy samochodu i kosztów wykonania kosztorysu naprawy w kwocie 300 zł.

W piśmie procesowym dnia 21 sierpnia 2017r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo domagając się ostatecznie zasądzenia kwoty 8.655,57 zł, w tym kwoty 300 zł tytułem kosztów prywatnej wyceny szkody.

Pozwany – (...) S.A. V. (...) w W. – w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że w związku z wiekiem pojazdu powinien on być naprawiany w sposób racjonalny, a nie przy zastosowaniu nowych części z logo producenta, co wykracza poza pojęcie racjonalnej i ekonomicznie

uzasadnionej naprawy. Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów prywatnej opinii pozwany zakwestionował to żądanie co do zasady twierdząc, że nie było podstaw do zwrócenia się do prywatnego rzeczoznawcy, którego wycena jest zbędna dla postępowania i nie ma żadnej wartości dowodowej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 listopada 2016 r. powód uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(okoliczność niesporna)

W wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia 15-letniego pojazdu powoda marki B. (...).

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu powoda wynosi 9.781,01 zł brutto. Przy naprawie należy uwzględnić ceny części zamiennych o potwierdzonej jakości. Średnia stawka za 1 rbg w O. poza Autoryzowanymi Stacjami Obsługi ((...)) wynosi 115 zł netto i taką stawkę należało przyjąć do kosztorysu.

(**dowód:** opinia biegłego A. O. – k. 69-114)

Pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem pomimo wezwań do zapłaty. Poprzestał na wypłacie odszkodowania w kwocie 1.425,44 zł.

(okoliczność niesporna)

Uznając przyznane odszkodowanie za zaniżone powód zwrócił się do prywatnego rzeczoznawcy celem dokonania alternatywnej wyceny kosztów naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzonym na zlecenie powoda kosztorysem, koszty naprawy jego pojazdu miałyby wynieść 6.056,24 zł. Za sporządzenie wyceny powód zapłacił 300 zł.

(**dowód:** opinia prywatna k. 7-15, rachunek k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda należało uwzględnić w całości.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dokumentom, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości.

Opinia biegłego była jednoznaczna, zawierała dokładne wyliczenia rozmiarów szkody, w związku z czym należało podzielić wnioski w niej zawarte. Sąd przyjął za biegłym, że wartość kosztów naprawy pojazdu powoda zamyka się w kwocie 9.781,01 zł, a zastosowanie do naprawy części nowych i oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

Pozwany w toku likwidacji szkody nieprawidłowo wyliczył koszty naprawy samochodu.

Stawkę za 1 roboczogodzinę należało przyjąć na poziomie ustalonym przez biegłego, tj. w kwocie 115 zł. Jest to wyliczona przez biegłego średnia stawka za 1 rbg w O. w spornym okresie i brak podstaw do jej zakwestionowania. Pomimo tego, że dla pojazdu powoda dostępna była 1 część zamienna o potwierdzonej jakości (o wartości o 70 zł niższej niż część oryginalna), Sąd uznał, że wiek pojazdu nie stanowił wystarczającego powodu, dla którego należało uwzględnić w kosztach naprawy takie właśnie części. Biegły wskazał, że nawet naprawa pojazdu powoda przy użyciu nowych części oryginalnych nie przyczyni się do wzrostu wartości pojazdu. Wprawdzie, zgodnie z twierdzeniem pozwanego, wymiana starych i zużytych podzespołów może doprowadzić do wzrostu wartości pojazdu w tym zakresie, jednakże wyceniając wartość samochodu jako całości, cena nowych części zamiennych nie ma istotnego przełożenia na wartość pojazdu jako całości. Wskutek powyższego ustalono koszty naprawy pojazdu na kwotę 9.856,72 zł. Z uwagi z kolei na fakt, że biegły nie stawiał się na termie rozprawy, na którym miał złożyć ustną opinię uzupełniającą, Sąd uznał wnioski zawarte w pierwotnej opinii za wystarczające.

Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, że poszkodowanemu służy roszczenie o odszkodowanie mimo nie wykonania naprawy. Odmienne twierdzenia powoda nie znajdują uzasadnienia. Pozwany zobowiązany jest do naprawienia szkody, a nie zwrotu kosztów naprawy. Zgodnie, zresztą, z art. 363§1 Kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby ów sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawieniu zaniżonego kosztorysu – zwiększyły szkodę powoda, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

W tych warunkach należało uwzględnić powództwo do kwoty 8.655,57 zł (koszty naprawy 9.781,01 zł – kwota wypłacona przez pozwanego 1.425,44 zł + 300 zł tytułem kosztów prywatnej wyceny) na podstawie umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej łączącej sprawcę kolizji z pozwanym, art. 805 i n. K.c., art. 361 Kc, art. 19 oraz art. 34 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., nr 124, poz. 1152) oraz art. 481 § 1 i 2 Kc, 817 Kc.

Odsetki powodowi przysługują zgodnie z art. 817§1 Kc, tj. od następnego dnia po upływie 30-dniowego terminu od zawiadomienia o wypadku, powód może jednak domagać się odsetek za krótszy okres.

W zakresie żądania odsetek pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń, zaś analiza akt szkody nie wskazywała na błędne wyliczenie początkowej daty, od której powód ich dochodził.

Zgodnie z wyrażoną w przepisie art. 98 §1 kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu powodowi, jako stronie wygrywającej, należy się zwrot kosztów procesu od pozwanego wg norm przepisanych stosownie do wyniku sporu. Powód poniósł koszty w kwocie 1.897 zł (koszty wynagrodzenia pełnomocnika 900 zł, opłata skarbową 17 zł, opłata od pozwu 80 zł, zaliczka na biegłego 900 zł).

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. Wydatki związane z opinią biegłego wyniosły łącznie 1.598,92 zł. Powód uiścił zaliczkę w wysokości 900 zł, która została wykorzystana w całości. Pozostała kwota 698,92 zł została tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie. Dodatkowo, w związku z rozszerzeniem powództwa o kwotę 7.055,57 zł powstał obowiązek uiszczenia opłaty od pozwu w kwocie 353 zł. Wobec wyniku procesu, na zasadzie art. 130³ § 2 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. Sąd nakazał ściągnięcie w sumie kwoty 1.051,92 zł od pozwanego, jak w pkt III wyroku.

SSR Marzena Żywucka